

Cześć II. „Kocham cudowność Płocka i pewnej w nim dziewczyny”.

Związki rodzinne i uczuciowe Jana Chojnackiego z Płockiem. Zaczynamy od deklaracji w wierszu:

Nie mogę tak od razu „Do widzenia” ... i już!

Bo tu babcia Kanigowska, Mela ze Zgody i jej syn Włodek,
bo tu me wiersze i niekiedy nawet długowieczne pieśni,
bo tu „serce się pal, wiślaną ogrzej wodę”;
a sen o szczęściu, może jeszcze nie całkiem, się prześnił?

Tu, Tata Bronisław w tajnej kompanii strzeleckiej;
rozbrajał Niemców; ranny w bitwie z bolszewikami;
piłsudczyk; przeżył Auschwitz. Będąc najstarszym dzieckiem
napisałem książkę o tym, co - wraz z Nim - już dawno za nami...

Podziwiam piękny Płock wyrosły z mazowieckiej niziny,
Małachowianki urodę i jej wielowiekową dojrzałość,
cenię, „nawet zimą, kwitnące w piosence jaśminy”,
bo, co tu dużo gadać, idę z tym miastem na całość!

Za katedrą wierzeje na ogrom świata szeroko otwarte,
turyści u wylotu Tumskiej patynę wież wchłaniają.
A że zdarzały się tu czyny sławy i chwały warte,
to, zakłęci w brąz i tacy jak Ty, artyści, przypominają.

Jest „Nadwiślańskiego Grodu” ogromną zaletą
- mówię to jako harcerstwa pochlebca nieskromny -
że akurat pierwszy w Płocku skaut a zarazem Wielki Poeta
ma tu Książnicę, Chorągiew i - nie byle jaki - pomnik!

Tu propozycja płyty z autorskim
wykonaniem piosenki J. Ch. dla Joanny:
„U mnie nawet zimą kwitną jaśminy”

Jan Chojnacki 2017

Ten ważny płocki wiersz, ofiarowałem drухnie Joannie, wraz z różami

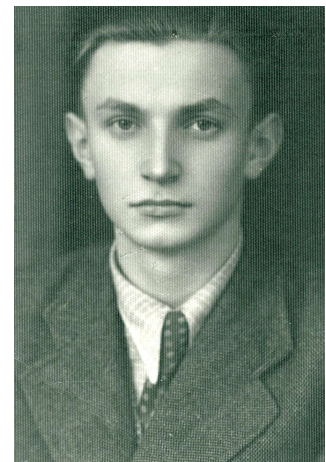
Kocham cudowność mego miasta i pewnej w nim ... dziewczyny!
A gdy kiedyś, już nawet cieniem, nie stanę pośród Tumskich Wzgórz,
to, nie martw się, Miła! Pobędę tu nieco dłużej z prostej przyczyny:
zapisany w pieśniach - nie mogę tak od razu Do widzenia! ...i już!

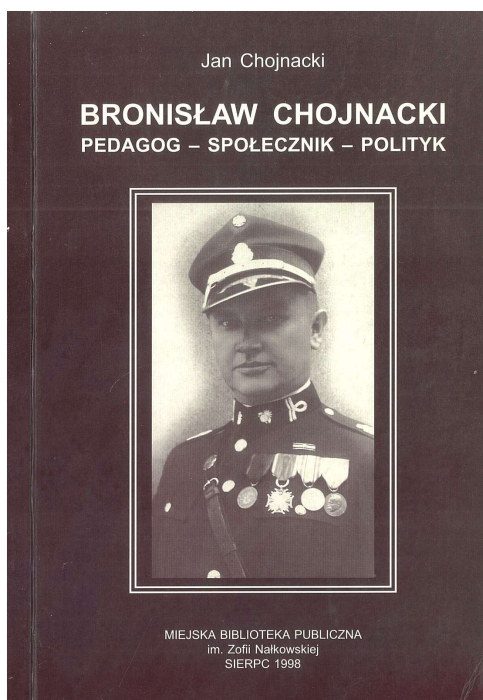
Bo tu babcia Kanigowska...
Rdzenna płocczanka. Nocowała
45/46 Jana Chojnackiego ucz-
nia Małach. Fot. arch. rodz.

Mela ze ZGODY. Amelia Ziąbkowa z d.
Chojnacka. Wieloletnia kierowniczką
sklepu ZGODA (róg Tumskiej i Sien-
kiewicza). Jan Chojnacki jej zawdzię-
cza Płock, utrzymanie i Szkołę.
Foto arch. rodz.

i jej syn Włodek
Chodził z Janem do tej samej klasy
licealnej Małachowianki. Potem
medycyna w Łodzi
i został lekarzem w Krakowie.
Foto arch. rodz.

Napisałem książkę o nim i o tym co wraz z nim już dawno za nami. Urodzony w 1885 r. w Kobiernikach k. Płocka. Syn Władysławy z Kanigowskich i Henryka, administratora majątków Łąck a potem Kobierniki-Srebrna. Ukończył gimnazjum carskie, tu gdzie obecna Małachowianka. W r.1913 należał do tajnej kompanii Strzelca. Kierownik szkoły w Żabowie i w Susku. Był na szczeblu powiatowym Prezesem: OSP, POW, ZW Strzelca, ZNP, Związku Młodzieży Wiejskiej „SIEW”, BBWR oraz OZN. Ukoronowaniem jego kariery społeczno-politycznej był mandat poselski. W czasie okupacji ukrywał się pod konspiracyjnym nazwiskiem Władysława Biłgorajskiego najpierw we wsi Słupia k. Bielska, a potem w Generalnej Guberni nielegalnie uczył dzieci w majątku Wilków. Tu aresztowany i nigdy nierozpoznany z nazwiska, przebył katorgę Pawiaka i m.in. obozów zagłady Auschwitz, Karlshagen, Barth, Elrich, Bergen-Belsen. Po powrocie do kraju był cenionym nauczycielem biologii gimnazjum w Sierpcu. Zmarł 1955.

W Płocku, bracia po zwycięskiej wojnie z bolszewikami w r. 1920. Od lewej Bronisław (szeregowy, później ppor. rez.) oraz młodszy Zdzisław (plutonowy, później kpt.). Jan Chojnacki napisał książkę: **„PŁOCCZANIN ZDZISŁAW CHOJNACKI. DOWÓDCA KOMPANII 8 PP W LUBLINIE”**. Biografia stryja bogato ilustrowana . Warszawa 1997. (Skład komputerowy, w druku dostępny w Bibliotece TNP im. Zielińskich w Płocku oraz w bibliotece KUL w Lublinie). Po wkroczeniu Armii Czerwonej, jako dowódca batalionu ewakuowany przez Węgry do Francji, gdzie walczył z Niemcami w 2 Dywizji Strzelców Pieszych, a po klęsce Francji internowany w Szwajcarii. Po wojnie wrócił do Płocka i pracował jako księgowy w Zrzeszeniu Rzemiosła.

Jan Chojnacki w Płocku 2006, z żoną Longina, twórczynią tkanin artystycznych, ofiarowanych m.in. Małachowiance i TNP. Żyła 1929- 2015.

)Fot. arch. rodz.

Mama Jana, Elżbieta z Chrapkowskich (z Łęga Probostwo) Chojnacka z synami od lewej: Zbyszek (później geolog, hokeista AZS i międzynarodowy sędzia hokejowy), Jurek (potem kierownik zespołu dziecięcego) i Janek (potem architekt, hm., płk WP, poeta, kompozytor, malarz) w roku 1936.

Syn Jana i Longiny,
Robert Chojnacki (1958 - 2017)
Technik, asystent w stoł. biurze proj.
Szczególnie uzdolniony i pomocny
ojcu w korzystaniu z komputera. Ma
syna Marcina, informatyka.

Halina Chojnacka, najmłodsza
z trzech płockich ciotek Jana. Mie-
szkała u Meli Ziąbkowej. Pracowała
w Zakładach Elektrycznych.
Foto 1950 arch. rodz

Jan Chojnacki wraz ze swą ukochaną
ciocią Marysią Kaczorowską z Chrap-
kowskich. Ur. 1912. Ukończyła szkołę
średnią w PŁOCKU oraz Szkołę Archi-
tektury w Warszawie. Po odpowiednich
kursach instruktorskich w organizacji
Przysposobienie Wojskowe Kobiet do-
wodziła kołom tej organizacji w Sier-
pcu a potem w Katowicach. Po wkrocze-
niu Niemców podjęła działalność podzie-
mną w Będzinie, gdzie aresztowana (42)
i osadzona w Ravensbruck. W roku
1943 zbiegła z transportu. Za zasługi
w podziemiu została mianowana poru-
cznikiem WP oraz z Londynu otrzymała
Krzyż Armii Krajowej. Po śmierci siostry
Elżbiety, wyszła za Bronisława Chojnac-
kiego. Foto archiwum rodzinne.

Córka Jana Chojnackiego, Ewa
Arciszewska, dr nauk humanisty-
cznych, naczelnik w Ministerstwie
Oświaty. Matka dorosłych córek:
Marty (ręczn. patentowego) i Anety
(informatyka). Ewa Obecnie na eme-
ryturze. Fot. Andrzej Arciszewski

< Jej mąż i ojciec tych samych
dwóch córek , Andrzej Arciszewski,
aktor, obecnie na emeryturze. Nieg-
dyś, w Olsztynie, stworzył kabaret
akademicki „NIEBO”, przekształco-
ny później w „CZERWONY
TULIPAN”. Ostatnimi laty często
jeździł z Janem do Płocka i mu
asystował podczas spotkań
autorsko-kompozytorskich.

„kwitnące w piosence jaśminy...”

dla Joanny J.Ch.

U mnie nawet zimą kwitną jaśminy w nieskro-
mnej piosence dla ślicznej dziewczyny.

1. Dla tej, co bywa urocza, gdy
w szarym mundurze pośród nas tkwi
dla tej co bywa najpiękniejsza, gdy
me wiersze czyta a w nich me sny,

U mnie nawet zimą kwitną jaśminy w nieskro-
mnej piosence dla ślicznej dziewczyny.

2. Dla tej o której od dawna śnię,
której imieniem zachwycam się.
którą wyróżnia znakomity głos
bezbłędna dykcja, świetlisty włos...

U mnie nawet zimą kwitną jaśminy w nieskro-
mnej piosence dla ślicznej dziewczyny.

3. Dla tej u której i wdzięk i czar,
ten jakże szczodry natury dar,
który jak zimą jaśminowy kwiat
ożywia moich piosenek świat...

„Ma tu własną Książnicę, Chora- giew i nie byle jaki pomnik...”

Jan Chojnacki z wnuczką, Anetą
Arciszewską, pod pomnikiem Bronie-
wskiego w Płocku. 2019. Fot.AA

Mam zaszczyt pozazdrościć Broniewskiemu

Jan Chojnacki dedykował Muzie, Joannie

Druhu Władku! Będąc harcerzem, chciałem jak Ty,
pod płockim dębem wzrosnąć wielkim poetą.
Wraz z rozkoszą tak różnego życia, jakie miałeś Ty,
lecz ma poezja to jeszcze nie to, niestety.
Ty zawarłeś w sobie dramaty płynące jak rzeka:
Rewolucję, która wybija zęby swym kochankom,
albo "Bagnet na broń" i delikatną "Jaskółkę" z daleka,
co może przyfrunęła spod strzechy ...u Janka?
Na pewno nas obu oczarował Tumskiego Wzgórza CUD!
i obaj napisaliśmy o nim piękne wiersze,
a tylko Twe od razu zachwyciły "nadwiślański gród",
bo właśnie były Twoje, romantyczne i pierwsze...
Wprawdzie, w swych utworach pisałem
przepięknie o Płocku wręcz w euforii radości!
W nich też, cudowność swej Dziewczyny opiewałem,
a dramaty u mnie? Jak u wielu twórców, jeno w miłości.
Chlubo Płocka, Harcerstwa i Książnicy!
Żyj w sercach, wierszach i pomnikach spokojnie,
bo żaden dramat już Cię nie może dotyczyć
i już nigdy nie musisz stawać bohaterem w wojnie.